

Strata inzulínovej pumpy

Zo začiatku, keď sa dieťa stane majiteľom inzulínovej pumpy, je veľmi opatrné, stráži si ju a dokonca nechce dovoliť nikomu, okrem rodičov, aby sa jej dotýkal. Ale časom jeho ostražitosť opadáva. IP sa stáva úplnou súčasťou jeho života a ani si neuvedomuje, že ju má. A práve tu je ten moment, kedy je dôležité upozorňovať dieťa, aby si na inzulínovú pumpu dávalo veľký pozor. Uvádzame pár základných rád, ako predísť strate inzulínovej pumpy:

- Na zadnú stranu IP nalepte štítok s označením INZULÍNOVÁ PUMPA a telefónne číslo.
- Ak si dieťa odpája IP počas telocviku, najlepšie je odložiť ju u učiteľa telocviku.
- Ak dieťa navštevuje plaváreň, pumpu si zamyká v skrinke.
- Na kúpalisku, pláži,... IP nenecháva voľne položenú.
- Ak je dieťa v škole v prírode, v tábore,...odpojenú IP pred sprchovaním si odloží k osobným veciam alebo k veciam, ktoré si ide hneď obliecť.

Ak aj napriek všetkým opatreniam, bola IP odcudzená okamžite kontaktujte políciu a zástupcu spoločnosti, od ktorej máte IP. IP je majetkom zdravotnej poisťovne, ktorá ju schválila. Je dobré mať potvrdenie o nahlásení krádeže. Samozrejme, že musíte kontaktovať aj lekára, aby ste sa poradili o presnom dávkovaní inzulínu pomocou inzulínových pier alebo striekačiek.

Skúsenosti rodičov

Marína: Stalo sa to minulý rok, keď mal syn 13 rokov. V škole majú plávanie. Odchádzajú v priebehu vyučovania do veľkej plavárne, vzdialenej od školy asi 500 metrov. Ešte pred rokom som ho sprevádzala na týchto hodinách. Učiteľ bol rád, nemusel preberať zodpovednosť a rada som mu vždy pomohla aj s inými vecami. Po dovŕšení 13. roku mi ale syn jedného dňa oznámil, že už mu moja prítomnosť vadí pred spolužiakmi a rád by chodil bez doprovodu. Povedala som mu, že všetko je založené na dôvere a dám mu šancu. Musí mi ale dokázať, že je naozaj zodpovedný. Nič si nesmie zabúdať, sám musí myslieť na potrebné vybavenie. Sľúbil a ja som viac na plaváreň nešla.

Čas plynul a ja som mala radosť zo svojho dieťaťa.

Raz ale zazvonil telefón. „Mami, nemám pumpu!“ ozval sa synov hlas. Rozbúchalo sa mi srdce pri predstave, že stratil tú „maličkosť“ za veľké peniaze. „Nestratil som,“ obhajoval sa syn, „len mi ju učiteľ omylom odniesol vo vrecku.“

Učiteľ s plným vreckom odišiel z plavárne. Ale aby to nebolo až také jednoduché, nevrátil sa do školy. Mal dve hodiny pauzu a nemyslel už asi na nič iné, ako na dobré jedlo.

V ten deň som bola veľmi vystrašená. Nechala som ale všetko na syna a kontrolovala prebiehajúce udalosti len cez telefón. Išiel do zborovne, požiadala sestričku v škole o pomoc, učiteľa našli a pumpa sa vrátila na svoje miesto. Bolo to ale prvýkrát, naša prvá a jediná skúsenosť, zostať toľko hodín bez inzulínu. Dve hodiny plávania a skoro ďalšie dve pátranie po učiteľovi. Glykémia vyskočila na 26mmol. Vedeli sme, že zníženie musí byť veľmi pomalé. Vďaka glukózovému senzoru sa nám ale všetko podarilo. Vrátili sme telu všetok nedodaný bazál a ešte trošku inzulínu navyše. Nemuseli sme však ísť do nemocnice a to som pokladala za náš ďalší malý úspech.